

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného Mgr. Františkem Kelem, advokátem se sídlem Kovářská 126, 767 01 Kroměříž, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2014, č. j. KUZL-199/2014, sp. zn. KUSP-199/2014/DOP/Ků,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 21. 1. 2014, č. j. KUZL-199/2014, sp. zn. KUSP-199/2014/DOP/Ků **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 18.366 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Františka Kela, advokáta se sídlem Kovářská 126, 767 01 Kroměříž.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje (dále též „žalovaný“) ze dne 21. 1. 2014, č. j. KUZL-199/2014, sp. zn. KUSP-199/2014/DOP/Ků bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 12. 11. 2013, č. j. 148231/2013, sp. zn. MMZL 025870/2013-ML-PŘ-OOSA-478/13 (dále též „správní orgán I. stupně“) a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 12. 11. 2013, č. j. 148231/2013, sp. zn. MMZL 025870/2013-ML-PŘ-OOSA-478/13 byl žalobce uznán vinen tím, že dne 20. 2. 2013 v 10:30 hod. v obci na místní komunikaci, ve směru jízdy k ulici, řídil motorové vozidlo tovární značky, RZ:, přičemž při řízení vozidla držel v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj, resp. mobilní telefon tmavé barvy. Tímto jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) a tím se dopustil přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona. Za spáchání výše uvedeného přestupku mu byla uložena podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu za použití ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích pokuta ve výši 1.600 Kč.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný dne 21. 1. 2014, toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 1. 4. 2014 navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení. Rekapituloval řízení předcházející jeho vydání. Napadené rozhodnutí považoval za nezákonné, jeho vydáním byl zkrácen na svých právech i v důsledku porušení jeho práv při vedení správního řízení. Ačkoliv žalovaný dovodil, že svědecká výpověď nstržm. V. Z. neprokazuje spáchání přestupku, že ji lze použít toliko k prokázání pozice služebního vozidla hlídky a k průběhu silniční kontroly, přesto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Vycházel především z výpovědi nstržm. V. L., který při výsledku uvedl, že žalobce měl držet v levé ruce u levého ucha mobilní telefon tmavší barvy, což pozoroval ze vzdálenosti 12 metrů přes čelní sklo policejního vozidlo a přes přední boční sklo řidiče u projíždějícího vozidla žalobce. Jmenovaný policista však zároveň obsluhoval ve služebním vozidle videokameru, jeho pozorovací schopnost tak byla nepochybně značně snížena. Z videozáznamu však nelze zjistit, jestli žalobce něco drží v ruce, pokud by tomu tak bylo, nebylo identifikováno, o jaký předmět se jedná. Žalobce i poté, co mu nstržm. V. L. oznámil, že byl o údajném přestupku pořízen videozáznam, setrval na svém stanovisku, že přestupek nespáchal, neboť při řízení telefonoval

s manželkou, ale výlučně prostřednictvím handsfree. Z pořízeného videozáznamu nelze rovněž dovodit závěr, že měl ruku ohnutou v lokti a přiloženou k uchu, přičemž loket měl být v úrovni spodní hrany bočního okna. Ze záznamu lze dovodit toliko, že žalobce vozidlo řídil.

V rámci správního řízení navrhoval žalobce provedení důkazu ohledáním motorového vozidla zn., registrační značky:, v němž má již z výroby zabudované handsfree. Při přejímce vozidla prodejce dealera spároval mobilní telefon. Konstrukce zabudované sady handsfree společnosti VW neumožňuje s ohledem na touto společností preferovanou bezpečnost silničního provozu, aby ke spárování s mobilním telefonem došlo za jízdy vozidla. Spárování totiž vyžaduje zadání unikátního a sadou handsfree vygenerovaného kódu, což je za jízdy pochopitelně nebezpečné, a proto zařízení společnosti tento proces umožňuje pouze u stojícího vozidla. Správní orgán však navržený důkaz neprovedl. Tvrzení, že mohl v ruce držet jiný mobilní telefon, následně pak ihned volat přes sadu handsfree s manželkou, jsou nepřípustné spekulace.

Dále namítl neplatnost (neúčinnost) doručení mu rozhodnutí žalovaného fikcí, neboť v době ode dne 20. 1. 2014 do 22. 2. 2014 pobýval s rodinou na dovolené v Tuto skutečnost prokázal žalovanému letenkami pro sebe a členy své rodiny a příslušnými vízy. Letenky kupoval již v říjnu roku 2013, tedy v časovém předstihu před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně v předmětné věci. Žalovaný předal napadené rozhodnutí k poštovní přepravě až dne 22. 1. 2014, tj. v době, kdy již byl v, kde se nezdržoval na určitém místě, nýbrž po cestoval, žádné stáléjší místo dočasného ubytování tak neměl. Z uvedeného vyplývá, že žádnou povinnost, kterou by mu zákon či jiný právní předpis ukládal, neporušil, nemohl proto zavinit, že si napadené rozhodnutí nemohl vyzvednout.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

V návaznosti na doručení žaloby zaujal žalovaný právní stanovisko ze dne 6. 5. 2014, v němž uvedl následující skutečnosti:

V žalobních námitkách jmenovaný namítl, že se žalovaný z provedených důkazů spokojil pouze s výpovědí nstržm. V. L., který si byl jistý, že to, co žalobce drží, je mobilní telefon a ne jiný předmět. Nstržm. V. L. přitom obsluhoval v době spáchání přestupku videokameru, kterou pořizoval videozáznam. Policista nstržm. V. Z., jenž byl řidičem služebního vozidla, neviděl, že by žalobce za jízdy telefonoval, nebo že by za jízdy v levé ruce držel mobilní telefon.

K tomu žalovaný uvádí, že velmi detailně hodnotil všechny důkazy samostatně i v jejich vzájemné souvislosti, naprosto se nespokojil pouze s výpovědí nstržm. V. L., jak je patrné z napadeného rozhodnutí. Jako vodítko pro posouzení, zda bylo prokázáno, že se žalobce dopustil přestupku, z něhož byl obviňován, žalovaný použil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010: „*Vina stěžovatele může být za daných okolností prokázána pouze tak, že se správní orgán bude moci spolehnout na to, že alespoň jeden z policistů skutečně v rozhodný okamžik viděl, že stěžovatel drží cosi u svého ucha (podle*

výpovědi policistů levého) a že to, co drží, je mobilní telefon. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec vidět mohl. To předpokládá, že oba policisté, či alespoň jeden z nich, byli ve svém vozidle v takovém postavení k vozidlu stěžovatele, že vzhledem k rozměrům obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení jejich neprůhledných či špatně průhledných částí (sloupků mezi okny každého z vozidel, údajných neprůhledných skel za kabinou vozidla stěžovatele, apod.) telefonujícího stěžovatele mohli vidět, a to natolik detailně, že si byli jisti, že to, co drží v levé ruce, je opravdu mobilní telefon“.

Na základě provedeného dokazování bylo jasné vzájemné postavení vozidel, rozhledové podmínky policistů, policista nstržm. V. L. si byl jist tím, že obviněný držel telefon tmavé barvy, přičemž později již telefon obviněného neviděl, takže je vyloučeno, že by si barvu telefonu vybavil na základě pozdějšího zjištění. Z pouhé skutečnosti, že nstržm. V. L. pořizoval videozáznam, nelze usuzovat, že to, co viděl, byl skutečně mobilní telefon, žalovaný o tom neměl důvod pochybovat, a to ani ve světle dalších důkazů. Ačkoli je pravda, že prokázání viny žalobce nelze stavět na výpovědi nstržm. V. Z., bylo by překroucením jeho výpovědi tvrdit, že nstržm. V. Z. dle svého vyjádření neviděl, že by žalobce za jízdy telefonoval nebo že by za jízdy v levé ruce držel mobilní telefon. Nstržm. V. Z. na otázku úřední osoby: „Popište přesně přestupek obviněného, tj. jakým způsobem, ve které ruce měl držet telefonní přístroj. Telefonoval obviněný skutečně za jízdy? Držel skutečně mobilní telefon, nemohlo se jednat o jiný předmět?“ Odpověděl: „Na to si již nevzpomínám.“ Toto jeho vyjádření tak vypovídá nikoli o tom, že by neviděl, že obviněný držel mobilní telefon, jak tvrdí žalobce, ale že si nepamatuje, co viděl. Jeho výpověď tak sice nepotvrzuje výpověď nstržm. V. L., ale ani ji nepopírá. Výslech V. Z. proběhl půl roku po dosvědčované události, nelze se tak ani divit nejednoznačnosti jeho výpovědi, zvláště s přihlédnutím k následkům nepravdivé výpovědi.

Ač se žalovaný při hodnocení důkazů zaměřoval především na jejich technickou uvěřitelnost a soulad s ostatními důkazy, nelze odhlédnout od faktu, že svědecká výpověď zasahujících policistů má vyšší důkazní hodnotu než výpověď případných dalších svědků, o obviněném ani nemluvě. Přípustnost důkazu svědeckou výpovědí zasahujících policistů a její dostatečnost k prokázání zcela identického protiprávního jednání jako v tomto případě již judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 64/2008-42 ze dne 22. 10. 2008, kde svědectví policisty je zcela dostačujícím důkazem k prokázání viny přestupcem, jestliže se jedná o skutečnost, jíž policista mohl svými smysly vnímat, neboť policista představuje nestrannou úřední osobu, která popisované skutečnosti zjistila při výkonu svého povolání, tudíž její svědectví má vysokou věrohodnost, kterou nelze přehlížet. V dalším svém rozsudku č. j. 4 As 19/2007-114 ze dne 27. 9. 2007 Nejvyšší správní soud konstatoval, že není důvodu pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, neboť na rozdíl od obviněného nemá policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.

Nejvyšší správní soud k tomuto závěru došel i v rozsudku č. j. 8 As 100/2011-70 ze dne 2. 5. 2012, kdy konstatoval, že „pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti

bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím vozidlem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti.“ Premisa o zásadní hodnověrnosti policisty nebo strážníka tedy bude zpochybněna jen konkrétními a zvláštními okolnostmi případu, např. šikanózním jednáním proti dotčenému řidiči, naprosto ničím neodůvodněnou a nanejvýš rozsáhlou a důkladnou kontrolou řidiče poté, co ten odmítne vyřídit přestupek v blokovém řízení, atp., jako tomu bylo např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010-67.

Policisté navíc nemají k věci osobní vztah a kontrolní činnost spočívající mj. v doзору nad bezpečností a plynulostí silničního provozu vykonávají jako své povolání, k němuž mají zákonné zmocnění, zakotvené konkrétně v ust. § 124 odst. 8 a odst. 9 zákona o silničním provozu. Výsledek správního řízení policistům na rozdíl od obviněného nepřináší ani újmu ani prospěch. Žalovaný rovněž považuje za zcela vyloučené, že by se policisté o své vůli rozhodli šikanovat nevinného řidiče, neboť každá silniční kontrola je pro policisty vždy možným zdrojem konfliktu a samozřejmě i další následné administrativy nehledě na reálnou možnost kázeňských a zjevně i trestně právních sankcí. Vědomým poskytnutím nepravdivých údajů v oznámení přestupku, jakož i při svědeckých výpovědích by se policisté vystavili mimo jisté ukončení služebního poměru i trestnímu stíhání pro křivou výpověď, křivé obvinění či zneužití pravomoci úřední osoby. Policisté by se takového skutku mohli dopustit dokonce i tehdy, jestliže by oznamovali skutek, jehož průběh by svými smysly nezachytili s jistotou. Policii České republiky není výsledek přestupkového řízení oznamován, policisté tedy nemohou mít z jeho výsledku jakýkoli prospěch.

Na rozdíl od policistů má obviněný osobní zájem na výsledku přestupkového řízení, odlišně od svědků není vázán povinností při výslechu mluvit pravdu a nic nezamlčet, jeho výpověď tak má nižší důkazní hodnotu než je tomu u výpovědi svědecké.

Výpověď svědkyně A. K. má vzhledem k manželskému poměru k žalobci nižší vypovídající hodnotu, než je tomu u zasahujících policistů. Svědkyně A. K. navíc vypověděla pouze to, že na místě přímo nebyla, ale v době policejní kontroly telefonovala s žalobcem, v ostatním odkázala na výpověď žalobce. Její svědectví tak není schopno dokázat, zda žalobce v době, kdy jej policisté spatřili, držel mobilní telefon či nikoli.

Výpověď žalobce obsahovala několik rozporů a nebyla v souladu s pořízeným videozáznamem z hlediska postavení policistů a okamžiku, od kterého mohl žalobce policisty zaznamenat. Naproti tomu výpověď svědka nstržm. V. L. podpořil i videozáznam, z něhož je při přiblížení patrné, že žalobce měl při průjezdu kolem stanoviště policejní hlídky ruku ohnutou v lokti a zvednutou k hlavě.

Při hodnocení videozáznamu žalovaný nepořizoval žádný nový důkaz, vycházel pouze ze spisového materiálu, když si videozáznam v některých okamžicích zastavil a zvětšil. Sám žalobce uvádí, že mu tento záznam správní orgán I. stupně dvakrát přehrál, ze záznamu o seznámení se s podklady pro rozhodnutí a o nahlédnutí do spisu vyplývá, že byl při této

příležitosti opětovně poučen o tom, že má právo mimo jiné na to, aby mu správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části. Žalovaný tak nespatřuje pochybení v tom, že důkaz videozáznamem neopakoval.

Žalovaný nijak nerozporuje, že žalobce navrhoval provedení důkazu ohledáním motorového vozidla značky, RZ: k prokázání, že má v tomto vozidle zabudovanou sadu handsfree, která se spáruje s jeho mobilním telefonem. Žalovaný ovšem o tomto neměl pochybnost, proto mu to nebylo třeba dokazovat. Navíc tento důkaz není schopen prokázat, že žalobce nemohl použít telefon jiný, který dokonce ani nemusí být jeho. Totéž lze říci i o dalších, žalobcem navržených důkazech, nadto samotné tvrzení žalobce, že vlastní pouze jedno telefonní číslo již 22 let, bylo vnitřně rozporné. Žalovaný považuje za absurdní tvrzení žalobce, že se jím navrženými důkazy nezabýval, když jim věnoval téměř celou stranu 10 napadeného rozhodnutí.

Brojí-li žalobce proti tomu, že žalovaný považuje napadené rozhodnutí za doručené dnem 3. 2. 2014 náhradním způsobem dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, tj. fikcí doručení, nelze jeho argumentaci přisvědčit. Žalobce požádal žalovaného o určení neplatnosti okamžiku doručení napadeného rozhodnutí. Nemožnost převzít zásilku v úložní lhůtě žalobce odůvodnil dovolenou mimo Evropu, když tento pobyt doložil kopiemi elektronických letenek vystavených pro něj i pro jeho rodinu společností Čedok, se sídlem Nádražní 10/12, 656 42 Brno, dokládajícími lety dne 20. 1. 2014 až 21. 1. 2014 z do a dne 21. 2. 2014 do 22. 2. 2014 zpět. Dále byly přiloženy kopie australských víz pro něj a jeho rodinu s možností použití víz ode dne 5. 11. 2013.

Skutečnost, že se adresát v době doručování nezdržuje na příslušné adrese, není překážkou uplatnění fikce doručení, nebo k jejímu zvrácení. Absenci zavinění nelze spatřovat v tom, že adresát v době doručování již může dle jemu známých okolností předvídat, zvláště s ohledem na blížící se zánik odpovědnosti za přestupek, se rozhodne odjet z místa bydliště ze soukromých či pracovních důvodů, aniž by si zajistil jinou možnost přebírání pošty. Tato situace byla řešena judikaturou NSS, sice rozsudkem ze dne 29. 4. 2009, č. j. 2 As 1/2009-78, jehož část žalovaný citoval. K otázce doručování se vyjádřil i Ústavní soud v usnesení ze dne 30. 9. 2010, č. j. II ÚS 2317/10. Žalovaný proto žádost žalobce o určení neplatnosti okamžiku doručení zamítl usnesením ze dne 28. 2. 2014, č. j. KUZZ-13066/2014. Žalobce proti usnesení podal odvolání.

Vzhledem k výše uvedenému navrhl žalovaný, aby žaloba byla zamítnuta.

IV.

Řízení před správním soudem:

Usnesením zdejšího soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 22 A 25/2014-48 bylo řízení v předmětné věci přerušeno dle ust. § 48 odst. 2 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s.ř.s.“). Dne 23. 10. 2015 bylo doručeno soudu rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 29. 9. 2015, č. j. 439/2015-160-SPR/3, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 28. 2. 2014, č. j. KUZZ-13066/2014, sp. zn. KUSP 199/2014/DOP/Ků a toto usnesení bylo

potvrzeno. Výrok rozhodnutí byl opřen o právní výklad ust. § 24 odst. 2 správního řádu, z něhož je patrné, že se nejedná o jakoukoli dočasnou nepřítomnost, ale o dočasnou nepřítomnost způsobenou vážnými důvody, které nadto musí nastat bez zavinění účastníka řízení, tedy nezávisle na jeho vůli, kdy odvolatel nemohl svou dočasnou nepřítomnost svou vůlí jakkoli ovlivnit. Okolnost, že odvolatel v době doručování se nezdržoval na příslušné adrese, není překážkou uplatnění fikce doručení, nadto zvláště s ohledem na blížící se zánik odpovědnosti za přestupek, kdy mohl předvídat doručování písemností. Správní řád umožňuje žádat o prominutí zmeškání úkonů, přičemž je však nutno splnit podmínky stanovené v ust. § 41 správního řádu, kdy je nutno prokázat, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez zavinění žadatele. Mezi tyto důvody však nelze zařadit plánovanou dovolenou. Nezaviněně nevyzvednutí si zásilky je dáno pouze objektivními důvody, což v daném případě splněno nebylo. Usnesení Ministerstva dopravy nabylo právní moci dne 5. 10. 2015.

Vzhledem k tomu, že odpadla popisovaná překážka, soud usnesením ze dne 27. 10. 2015, č. j. 22 A 25/2014-52 vyslovil, že se v řízení pokračuje.

Jednání v předmětné věci se konalo dne 14. 1. 2016. Z výpovědi žalobce a vyjádření jeho právního zástupce, shodně s obsahem žaloby, vyplynulo, že vytýkané protiprávní jednání žalobce nebylo provedenými důkazy náležitě prokázáno. Žalobce opakovaně zdůraznil, že uvedeného dne, tj. 20. 2. 2013 vyjížděl z domu, jehož polohu identifikoval na připojené fotodokumentaci předložené zástupcem žalované v průběhu jednání. Prostřednictvím zabudované sady handsfree, jejíž princip spárování s mobilem opět vysvětlil, telefonoval manželce, které sdělil, že za ním jede policejní auto. Policisté jej zastavili na Štefánikově ulici. Slušně řekl, že pouze domluví. Po té mu bylo sděleno, že telefonoval za jízdy, s čímž souhlasil, avšak nikoliv prostřednictvím mobilu, nýbrž pomocí zabudované soupravy handsfree, jejíž systém prodejce dealera nastavil tak, že jakmile si do vozidla sedne a nastartuje, během 2 vteřin dojde automaticky ke spárování s mobilním telefonem. Jinými slovy, hovořil-li by mobilním telefonem a chtěl by provést toto spárování, nelze tomu tak, musel by zastavit. Systém je nastaven tak, že tento proces je možný pouze u stojícího vozidla. To znamená, že v době když jej policista zastavoval, tak mluvil s manželkou, stál vedle něho a koukal na displej, kde byla napsána manželka. Neměl proto žádný důvod držet v ruce mobil. K videozáznamu sdělil, že z něho nelze určit, že to byl právě on, kdo vozidlo řídil, pro nekvalitnost z něho nelze, mimo toho, že se jednalo o jeho vozidlo, což doznal, prakticky nic vyčíst.

Zástupce žalovaného ve svém přednesu vycházel ze skutečností uvedených v písemném vyjádření k žalobě, z odůvodnění napadeného rozhodnutí, z předložené fotodokumentace pořízené z videozáznamu, setrval proto na zamítnutí žaloby.

IV.

Shrnutí podstatných skutečností zjištěných ze správního spisu:

Ve správním spise se nachází oznámení přestupku policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Zlín, ze dne 25. 2. 2013, č. j. KRPZ-19384-2/PŘ-2013-150560, žádost o výpis z evidenční karty osoby ze dne 27. 2. 2013 potvrzující aktuální stav bodového hodnocení nula bodů a dvou záznamů v přestupcích, příkaz správního

orgánu I. stupně ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. MMZL-025870/2013-OOSA-478/13-ML-PŘ, jímž byl pro popisovaný skutek žalobce uznán vinen dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu porušením ust. § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona a uložil mu pokutu ve výši 1.600 Kč. Dále ve spise je založeno odvolání žalobce proti příkazu ze dne 17. 3. 2013, protokol o ústním jednání ze dne 9. 4. 2013 sepsaný se žalobcem, protokol se svědeckou výpovědí A. K., manželky žalobce ze dne 19. 8. 2013, svědka nstržm. V. L., protokol se svědeckou výpovědí nstržm. V. Z. ze dne 20. 8. 2013, fotokopie mapy znázorňující místo provádění kontroly řidiče, záznam o seznámení se žalobce s podklady pro rozhodnutí a nahlédnutí do spisu ze dne 31. 10. 2013, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 11. 2013, č. j. 148231/2013, sp. zn. MMZL 025870/2013/ML-PŘ-OOSA-478/13, odvolání proti citovanému rozhodnutí ze dne 3. 12. 2013 a rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2014, č. j. KUZL-199/2014, sp. zn. KUSP 199/2014/DOP/Ků, které je předmětem soudního přezkumu.

V.

Posouzení věci Krajským soudem v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

V první řadě je třeba přisvědčit žalovanému, že žalobce nebyl při vedení správního řízení zkrácen na jeho právech výkladem a aplikací ust. § 24 odst. 2 spr. řádu pokud napadené rozhodnutí považoval žalovaný za doručené dnem 3. 2. 2014, tj. náhradním způsobem dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Z výkladu tohoto ustanovení je patrné, že se nejedná o jakoukoliv dočasnou nepřítomnost, ale o dočasnou nepřítomnost způsobenou vážnými důvody, které nadto musí nastat bez zavinění účastníka řízení, tedy nezávisle na jeho vůli, kdy odvolatel nemohl svou dočasnou nepřítomnost svou vůlí jakkoliv ovlivnit. Nutno připustit, že jmenovaný věděl o probíhajícím odvolacím řízení, mohl proto i očekávat doručování správních písemností. Podle ust. § 41 odst. 4 správního řádu je nutno prokázat, že překážkou byly závažné důvody; v daném případě nezaviněné nevyzvednutí si zásilky by muselo být dáno objektivními okolnostmi, jimiž však plánovaná dovolená není. Soud proto ve shodě se stanoviskem žalovaného i Ministerstva dopravy (citováno shora), se s uvedenou žalobní námitkou neztotožnil.

Pokud se týká věcného projednání předmětné věci, soud uvádí následující:

Meritem souzené věci je vyložit otázku právní kvalifikace skutku v případě průkaznosti přestupku, kterého by se měl žalobce dopustit. To znamená, že předmětem soudního přezkumu je otázka, zda popisovaným skutkovým dějem porušil žalobce ust. § 7 odst. 1

písm. c) zákona o silničním provozu a tím se dopustil přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona.

Podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) citovaného zákona řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 citovaného zákona fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 20. 2. 2013 v 10:30 hod. v obci na místní komunikaci ve směru jízdy k ulici řídil žalobce motorové vozidlo tovární značky, registrační značky:; sporné je zjištění, zda za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem hovorové zařízení (mobil), zda tedy se uvedeného protiprávního jednání dopustil či nikoliv. Jak vyplývá z oznámení přestupku ze dne 20. 2. 2013, který byl se jmenovaným sepsán, k věci se vyjádřil, založená kopie oznámení přestupku s jeho vyjádřením je však nečitelná, oznámení přestupku vlastnoručně podepsal.

Co se týče námitek směřujících proti zjištěnému skutkovému stavu, v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (ust. § 3 správního řádu). Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, www.nssoud.cz, „obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoli tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ust. § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní.“ Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, kdo se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, www.nssoud.cz). Rozšířený senát při svých úvahách vycházel dále ze skutečnosti, že i na přestupkové řízení se přiměřeně vztahují některé limity obsažené zejména v Listině základních práv a svobod a v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.). Pro správní trestání platí princip zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I ÚS 1849/8, N30/56 SbNU 339, č. 30/2010 Sb. ÚS). Bylo by tedy v rozporu s Listinou základních práv a svobod, mezinárodními dohodami a judikaturou Nejvyššího správního soudu ukládat „důkazní břemeno“ obviněnému, i kdyby se jednalo jen o část dokazování, týkající se zavinění. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavně-právními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání (k tomu srov. nález Ústavního soudu ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 28/98, N161/16 SbNU 185, č. 2/2000 Sb.; rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 9. 1998, *Lauko proti Slovensku*, stížnost č. 26138/95 a ze dne

2. 9. 1998, *Kadubec proti Slovensku*, stížnost č. 27061/95, Reports 1998 – VI). V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I ÚS 533/98, N81/18 SbNU 197, č. 81/2000 Sb. ÚS) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Obviněný v tomto řízení může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání a správní orgán nemůže odmítnout provést navržené důkazy pouze s poukazem na to, že nebyly navrženy v řízení v I. stupni (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS). Omezování skutkových tvrzení či důkazních návrhů jen na některé stádium řízení by bylo popřením práva na obhajobu, jež má i v řízení o přestupku své nezastupitelné místo.

V projednávané věci proti sobě stojí tvrzení policejní hlídky na straně jedné a výpověď žalobce a jeho manželky na straně druhé. Dále byl k dispozici videozáznam, z něhož byly pořízeny fotografie předložené zástupcem žalovaného při soudním jednání.

Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán I. stupně provedl výsledkem obou policistů, jejichž výpověď však nejsou konzistentní, a to jak v otázce zda vůbec žalobce držel v ruce hovorové zařízení (mobil), tak i odhadu vzdálenosti, na kterou pozorovali vozidlo žalobce, místa, kde jej zastavili, tak i barvě hovorového zařízení. Svědek nstržm. V. L. uvedl, že policejní vozidlo stálo na ulici ve vjezdu u budovy dopravního podniku, skutečnost, že obviněný držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon, tmavší barvy, pozoroval na vzdálenost asi 12 metrů přes čelní sklo policejního vozu a přes přední boční sklo vozidla řidiče. Za obviněným vyjeli, následně jej zastavili na ve směru jízdy na Při zastavení měl již jmenovaný telefon zapojený na handsfree. Uvedený den bylo typické zimní počasí, nesněžilo. Naproti tomu svědek nstržm. V. Z. sice shodně popsal místo zaparkování policejního vozu, nepamatoval si však, zda obviněný za jízdy skutečně držel mobilní telefon nebo se jednalo o jiný předmět. Vzdálenost, na kterou pozorovali vozidlo obviněného, odhadl cca 8 metrů. Na rozdíl od jeho kolegy uvedl, že obviněného zastavili na ulici ve Pořízení videozáznamu potvrdil s tím, že jej však netočil. Svědkyně A. K. shodně s podáním žalobce (odpor) ze dne 17. 3. 2013 potvrdila, že dne 20. 2. 2013 v 10:30 hod. telefonovala se žalobcem, jejím manželem. Žalobce v citovaném podání, odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 12. 2013 v žalobě i v průběhu soudního jednání opakovaně tvrdil, že se uvedeného přestupku nedopustil, ve vozidle má zabudovanou soupravu handsfree. Vozidlo s takto zabudovaným handsfree zakoupil jako nové u autorizovaného dealera vozu, společnosti EURO CAR Zlín, s.r.o., IČ: 48532967, se sídlem Zlín, Vizovická 4097, PSČ: 760 01. Při převzetí vozidla prodejce dealera spároval mobilní telefon se zabudovanou sadou handsfree ve vozidle tak, aby se toto zařízení následně vždy již zcela automaticky spojilo s mobilním telefonem žalobce, který může být umístěn kdekoli ve vozidle (např. v příruční tašce v kufru vozidla). Tato konstrukce zabudované sady handsfree společnostineumožňuje, aby ke spárování s mobilním telefonem došlo za jízdy vozidla. Spárování vyžaduje zadání unikátního a sadou handsfree vygenerovaného kódu, což je za jízdy pochopitelně nebezpečné a proto zařízení společnosti tento proces umožňuje pouze u stojícího vozidla. Ačkoliv opakovaně navrhl důkaz ohledáním předmětného motorového vozidla, správní orgány se tímto důkazem nezabývaly, neprovedly jej.

Pokud se týká důkazu předloženého v průběhu soudního jednání zástupcem žalovaného, sice fotografiemi z videozáznamu, dle názoru soudu předložená dokumentace pouze prokazuje identifikaci vozidla žalobce, což jmenovaný potvrdil, nikoli žalobce v akci, tj. s použitím hovorového zařízení, neboť z nich nebyla rozpoznatelná autentičnost konkrétní osoby řidiče ani poloha jeho levé ruky, v které měl držet mobil.

Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít *a priori* vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědi a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. V nyní souzené věci jsou výpovědi policistů vzájemně nesouladné, nekonzistentní, vykazují tak logické rozpory a nejasnosti. Soud si proto položil otázku, zda svědectví policistů v daném případě jsou důkazem dostatečným. Nejvyšší správní soud zastává názor, že v případě přestupků pozorovatelným pouhým okem – např. nedání znamení o změně směru jízdy – takový důkaz postačuje (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, www.nssoud.cz). Je pouze třeba mít na paměti, že některé z těchto přestupků – např. držení hovorového zařízení řidičem při jízdě v automobilu – představují obtížně zachytitelná jednání, u nichž je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů, zejména porovnávat obsah výpovědi policisty s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, www.nssoud.cz).

Optikou tohoto náhledu dospěl soud k závěru, že žalobcovy námitky o deficitech skutkových zjištění ve shora naznačeném směru jsou důvodné. Nepřisvědčil tak argumentaci žalovaného o správné právní kvalifikaci posuzovaného jednání, tento závěr vzhledem k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci pokládal za předčasný. Po stránce skutkových zjištění bude tedy prvoinstanční rozhodnutí v souladu s právním předpisem tehdy, jestliže o stavu věci nebudou důvodné pochybnosti a tento bude zjištěn v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu správního orgánu s požadavky vyplývajícími ze základních zásad činnosti správního orgánu uvedenými v ust. § 2 správního řádu. Při tom s ohledem na ust. § 50 odst. 3 správního řádu musí správní orgán dostatečně, tj. tak, aby o nich nebyly důvodné pochybnosti, objasnit všechny okolnosti, které jsou rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke stíhanému skutku, zda označené protiprávní jednání je přestupkem, v kladném případě jakou má konkrétní závažnost, čili zda, a jaký za něj náleží sankční postih. Dle názoru soudu rozhodnutí správních orgánů je vyústěním doposud neobjektivně zjištěného skutkového stavu věci, neboť nebylo najisto postaveno, že to byl právě žalobce, který se měl vytýkaného přestupku protiprávního jednání dopustit, a pokud by tomu tak bylo, pak bylo třeba přesvědčivým způsobem zdůvodnit právní kvalifikaci skutku.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí vykazuje zásadní deficit, který způsobuje jeho vadu, důkazní řízení vyžaduje doplnění v naznačeném směru tak, aby zcela jasně, přesvědčivě a objektivně bylo prokázáno, zda žalobce spáchal uvedený přestupek či nikoliv. Rozhodnutí žalovaného proto soud dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným shora (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci byl úspěšný, jeho vzniklé náklady právní zástupce Mgr. František Kel se sídlem Kovářská 21/126, 76701 Kroměříž účtoval následovně: soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, odměna za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí, vypracování žaloby, účast při jednání dne 5. 3. 2015 a dne 14. 1. 2016) dle ust. § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. po 3.100 Kč, 3x režijní paušál dle ust. 13 odst. 3 citované vyhlášky po 300 Kč, 871 Kč = cestovné Kroměříž – Brno a zpět na jednání Krajského soudu v Brně dne 5. 3. 2015, celkem 150 km (2x 75 km), vozidlem VW Passat SPZ: 4Z3 3244 při průměrné spotřebě 5,831 nafty/100 km, cena nafty dle vyhlášky č. 328/2014 Sb., činí 36,10 Kč za 1 litr (316 Kč), základní sazba náhrady za 1 km jízdy dle citované vyhlášky činí 3,70 Kč (555 Kč), 828 Kč = cestovné Kroměříž – Brno a zpět na jednání Krajského soudu v Brně dne 5. 3. 2015, celkem 150 km (2x 75 km), vozidlem VW Passat SPZ: 4Z3 3244 při průměrné spotřebě 5,831 nafty/100 km, cena nafty dle vyhlášky 385/2015 Sb., činí 29,50 Kč za 1 litr (258 Kč), základní sazba náhrady za 1 km jízdy dle citované vyhlášky činí 3,80 Kč (570 Kč), 400 Kč = promeškaný čas na cestě Kroměříž – Brno a zpět (4 půlhodiny) na jednání Krajského soudu v Brně 5. 3. 2015 a 400 Kč = promeškaný čas na cestě Kroměříž - Brno a zpět (půlhodiny) na jednání Krajského soudu v Brně dne 14. 1. 2016 dle ust. § 14 odst. 3 citované vyhlášky. Právní zástupce je plátcem DPH, která činí 21%, celkem 2.666,80 Kč, takže celková výše nákladů řízení činí 18.365,80 Kč, tj. 18.366 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit k rukám právního zástupce žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. ledna 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová